

være flere veje til et mål - uden negative konsekvenser for uddannelseskvaliteten. En uddannelses kvalitet kan heller ikke udelukkende defineres inden for »enkeltfaglige« uddannelsesforløb, men kan også bestå i tværfaglige kompetencer og utraditionelle fagkombinationer. Meritstuderende kan være et positivt bidrag hertil ved at tilføre utraditionelle perspektiver på uddannelsen.

De strukturelle barrierer for merit og fleksibilitet mellem de videregående uddannelser bør så vidt muligt fjernes. Men det må ske, uden at den enkelte uddannelse mister sin identitet og sin kvalitet i sig selv, og uden at en kortere uddannelse reduceres til at være en forskole til en længere uddannelse.

Redegørelsens forslag om merit og fleksibilitet skal ses i sammenhæng med uddannelsespolitikken på hele det uddannelsesfelt, der berører de videregående uddannelser. Med reformer af de tekniske erhvervsuddannelser og de korte videregående uddannelser samt med planen om videreuddannelsessystemet for voksne etableres der som led i den samlede uddannelsespolitik strukturer, der giver mere smidige overgange mellem uddannelser og uddannelsesniveauer.

Med videreuddannelsessystemet for voksne er det hensigten at skabe rammer for særligt tilrettelagte deltidsuddannelser for voksne i erhverv. Naturlige og relevante videreuddannelsesmuligheder for KVVU- og MVU-uddannede er specielt diplom- og masteruddannelsesforløbene. En diplomuddannelse er normalt 1 års uddannelse oven på en bacheloruddannelse, MVU eller KVVU. En masteruddannelse er 1-11/2 års uddannelse ovenpå bachelor- eller diplomniveau. Det karakteristiske ved diplom- og masteruddannelserne i sammenligning med videreuddannelse i det ordinære uddannelsessystem er, at et vist antal års erhvervs erfaring er en forudsætning for at kunne blive optaget på uddannelserne. Netop praksiserfaring skaber det nødvendige afsæt for og samspil med undervisningen, som derved kan afsluttes på et relevant højt niveau, uddannelsesperioden taget i betragtning.

2.2. Status på aktuel praksis om merit og fleksibilitet
Merit gives i dag som hovedregel ved individuel vurdering på den enkelte uddannelse. I nogle tilfælde er der dog indgået aftaler eller der er opbygget en fast praksis mellem uddannelser og uddannelsesinstitutioner om, hvilke uddannelser eller studieelementer, der normalt giver me-

rit på uddannelsen (»standardmerit«). Og i nogle tilfælde er det fastlagt i uddannelsesbekendtgørelser (»regelbundet merit«), hvor meget merit en uddannelse kan give i en uddannelse på et højere niveau inden for samme faglige område.

Meritvurderinger foretages i mange tilfælde på grundlag af detaljerede sammenligninger mellem indholdet i allerede gennemførte kurser på den tidligere uddannelse og kurser på den uddannelse, der søges optagelse på. Selv om en studerende på det grundlag f.eks. får merit for et semester, vil udmøntningen af meritgivning ofte bestå i, at den studerende får nogle ugentlige »fritimer eller -dage«, men ikke opnår en samlet studietidsforkortelse på den igangværende uddannelse.

Et afsluttet uddannelsesforløb, f.eks. en bacheloruddannelse i engelsk fra x-universitet, giver ikke nødvendigvis direkte adgang til at gennemføre en kandidatuddannelse i engelsk på y-universitet, bl.a. fordi meritens størrelse fastsættes på grundlag af detaljeret uddannelsessammenligning.

For KVVU og MVU eksisterer i dag videreuddannelsesmuligheder i form af særligt tilrettelagte videreuddannelsesforløb, typisk diplom-, master- og kandidatuddannelser. I visse tilfælde er der etableret supplerings-/brobygningsforløb, der fungerer som adgangsforudsætninger for nærmere angivne kandidatuddannelser. Men udbuddet er spredt og dækker ikke fuldt ud det faktiske behov for videreuddannede.

Uddannelsesinstitutionernes internationale uddannelsessamarbejde har i visse tilfælde fungeret som løstestang for bedre nationale meritordninger. Et antal uddannelsesinstitutioner har således indført det europæiske meritoverførselssystem, ECTS, for nogle eller for alle institutionens uddannelser. ECTS-systemet er nærmere omtalt i bilag 4 til redegørelsen.

Uanset hvilke hensyn, der måtte ligge til grund for den nuværende måde at håndtere spørgsmål om merit mellem uddannelserne, er det tankevækkende, at der i relation til arbejdsmarkedet ofte er »merit i praksis« for uddannelser af vidt forskellig karakter, mens det kan være langt mere problematisk at opnå merit undervejs i et uddannelsesforløb. Eksempler på en sådan »merit i praksis« er, at humanistisk og samfundsvidenskabeligt uddannede akademikere ofte varetager samme slags opgaver i staten, og tilsvarende varetager bygningskonstruktører, diplomingeniører og arkitekter ofte samme slags opgaver.